

GRIP, dobijanje gripa

U GA 348. O zdravlju i bolesti, Rudolf Štajner u predavanjima od 23 i 27 12.1922. Dornach. govori o ovim stvarima:

U nama su neprestano život i smrt. I vidite, sada je interesantno kako život i smrt uopšte ulaze u čoveka. Da biste to pojmlili, upozoravam vas da baš svuda, u čitavoj prirodi, prilaze sićušna živa bića - već ste slušali o njima - bakterije, bacili (virus je prvi put izoliran 1935. i zato Štajner to ne naziva virusom p.p.).

Uvek kada promičemo kroz vazduh, u vazduhu naokolo lete bezbrojna takva živa bića.

Kada imamo bilo koji mišić neke životinje, u njemu žive bezbrojna mala živa bića. Da, ova mala živa bića - o tome sam vam takođe govorio - imaju osobinu da se silno umnožavaju. Ako je tek jedno tu, bilo gde, tada mogu, upravo od najmanjega, nastati već milioni; ona se golemo umnožavaju. Na tome se i zasnivaju takozvane bolesti infekcije. Ne tako, da ova sićušna živa bića recimo izazivaju bolest, nego ako je u nama bilo šta bolesno, tada se ova mala živa bića dobro osećaju. Kao biljka u đubrištu, tako se u nama ova mala živa bića dobro osećaju u obolelim organima. Rado se tamo zadržavaju.

Onaj koji tvrdi da od tih malih bića dolaze bolesti, na primer kaže: gripa dolazi od bacila gripe i tako dalje; taj je naravno pametan isto kao onaj, koji bi rekao da kiša dolazi od žaba koje krekeću. Naravno, kada dolazi kiša, žabe krekeću jer to osećaju, jer žive u vodi koja je pobuđena onim što izaziva kišu. No žabe ne donose kišu. Isto tako ni bacili ne donose gripu, ali su tamo gde i gripa, isto kao što se žabe na neobjašnjiv način pojavljuju kada dolazi kiša.

Dakle, s jedne strane se ne sme reći da proučavanje bacila ne služi ničemu. Ono služi utoliko da se zna kako je čovek izložen bolestima, kao što se zna da žabe krekeću kada pada kiša. Dakle, od njih se dete ne otarasi kupanjem, i ne kaže se da je nepotrebno proučavati bacile. No s druge strane se mora znati da bacili ne prave bolesti.

No kod takozvanih unutrašnjih bolesti se najčešće ne misli na to otkuda dolaze, kako se zapravo tu iznenada ispolje. I ovo se vezuje s

pitanjem kako dolazi do toga da je neko inficiran kada dođe u blizinu neke određene bolesti; čini se, kao da i tu postoji neki spoljni uzrok. Spoljna nauka vrlo lako odgovara na to, budući da kaže: pa da, od bolesnika koji na primer ima gripu, upravo odleću bacili i onda ja udišem te bacile i oni mi donose bolest.

To je upravo kao kada me neko udari motikom, i ja se od toga razbolim: bolesnik baca na mene grudvu bacila, bombarduje me time i zato postajem bolestan - Sada, stvari pak uopšte ne bivaju tako jednostavne, nego su zapravo sasvim drukčije.

Čovek ne podnosi da se bilo šta, što nije u pravilnoj delatnosti, istovaruje u njegovo telo; to čovek ne podnosi.

Šta se dešava sa onim što unutar sebe izdvajamo kao neku prljavštinu, zbog toga što astralno telo nije u redu?

Šta se dešava kroz to? Prihvatimo sada, da unutra imamo svoju prljavštinu. Isto tako kao što oponašamo sve što čini drugi čovek, pretpostavimo da ne slušamo drugoga i ne oponašamo unutra ono što govori, nego da smo, dok možda upravo imamo i pomalo samilosti - na taj način se možemo pokazati osetljivima - u blizini bolesnika od gripe. Taj bolesnik od gripe je u čitavome svome vodenom čoveku rastvorio celo mnoštvo tvari. Tvari koje je rastvorio čine da on u sebi nema čistu oživljavajuću vodu o kojoj sam vam govorio u predavanju, već u sebi ima vodu koja je nezdrava za čoveka.

Ako sad neko u sebi ima upravo prljavštinu gripa, onda je to tako da se u njemu, u njegovome vodenom čoveku, rastvaraju tvari koje moram da unesem u ovo tlo, da bi tu na njemu dobijao kao na primer, čudesne crne i bele lukove, a zatim bolest počinje da miriše onako kako sam vam pripovedao.

No ja sada to trpim. Možda uopšte ne primećujem da sedim u nečijem mirisu crnoga ili beloga luka, jer on baš ne treba da bude tako naročito osetan. Ovaj miris beloga luka, koji on ima, izaziva da njegova glava bude zagušena, jer jedan sasvim određeni organ u glavi, koga nazivamo senzorijumom, nije uredno snabdeven ovom stvari. Time, da upravo usred glave jedan organ nije uredno snabdeven, imamo u sebi prljavštinu gripe. U ovome mirisu - to se dakle može da namiriše sasvim finim nosom - uvek ima nešto crnoga

i beloga luka. Da, baš se to trpi. Onako kako trpimo kreštave i roktave glasove ljudi, tako iznutra trpimo ono što taj čovek isparava i time dovodimo u nered svoje vlastito astralno telo, svoju vlastitu delatnost, što čini da bude nataloženo jedno takvo tlo kakvo je svojstveno za crni i beli luk, i mi takođe dobijamo gripu. To još nema baš nikakva posla sa bakterijama ili bacilima; to jednostavno ima posla s odnosom čoveka prema čoveku.

No ako imam neki takav vrt, u kome naročito hoću da sadim crni i beli luk i unosim fosforogene, sumporene tvari - ja mogu da čekam, da kažem: sada sam eto učinio svoju dužnost, hoću da imam crne i bele lukove, unosim dakle sumpor i fosfor u neko đubrivo biljke u mome vrtu; no bio bih budala, kada bih verovao da tu rastu lukovi. Ipak moram prvo posaditi te lukove. Isto bih bio budala, kada bih verovao da u unutrašnjosti čoveka na tlu, koje je tu pripremljeno, već rastu bakterije, bacili. Oni prvo moraju unutra. Jer isto tako kao što se dobro oseća luk u tlu koje je prožeto fosforom i sumporom, tako se ovde unutra dobro osećaju bacili. Ništa im nije milije nego kada su unutra, u nešto malo sumpora. I pritom mi uopšte nisu potrebni bacili kojima bolest gripe od drugoga prelazi na mene, nego, kad na način kako sam vam upravo opisao, trpim u svome vodenom čoveku ono što se odvija u njegovome vodenom čoveku, tada sam postajem dobro tlo za bacile i sam sebi stičem ove bacile. Nimalo mi nije potrebno da budem izbombardovan njima.

Kada nas bilo ko nečim ozledi, od toga bivamo bolesni. - Ipak nas, i kod unutrašnjih bolesti, zapravo nešto ozleđuje. Ozleđuje nas voda koja nije čista, u kojoj su se rastvorile tvari koje zapravo treba da budu probavljene. To nas ozleđuje iznutra.

Tekst priredio

Mr Đorđe Savić,

Pančevo, 2020